



## BAR BE BOP BE BOP BAR

s jazzovou teorií, kterou jsem se časem naučila, ale nedokázala jsem ji přenést do praxe. Jazz má sice také hodně pevná pravidla, ale když je všichni dodržují, mohou hrát dohromady spolu. Jsou to pravidla improvizace, formy, rytmická pravidla, improvizuje se na určitou kostru. Taková pravidla mi vyhovují. Když se je naučíte, můžete svobodně hrát a improvizovat. Je to taková křížovka, která pak musí vyjít. Jazz má obrovskou svobodu.

### Jazzové houslistky jsou vzácné

V baru Be Bop hotelu Radisson SAS Alcron připravují renomovaní barmani pro své hosty během podzimu atraktivní nabídku nápojů. Pět večerů v každém týdnu, vždy od úterý do soboty, posezení v baru ještě více zpříjemňuje živá jazzová hudba. Jednou z účinkujících je mladá, velmi talentovaná, ale také pracovitá a ctižádostivá jazzová houslistka Anna Mlinariková. Má za sebou již mnoho úspěchů včetně ročního studia na nejprestižnější jazzové škole na světě v Berklee College of Music v Bostonu, kde patřila mezi nejlepší studenty.

#### *Jaká je vaše houslová cesta od počátků po dnešek?*

Jsem nejmladší ze tří sester. Nepocházíme vůbec z muzikantské rodiny, ale náš otec pochází z Maďarska, což asi sehrálo velkou roli. Když si nás ve školce vybrali do hudební školy, otec si přál, abychom zkusily housle. Mým sestrám se tento nástroj tehdy příliš nezamlouval, ale já jsem se díky otci rozhodla, že se na ty housle učit chci. Rodina mě v tom od počátku podporovala, zejména matka mi velmi pomáhala s přípravou. Začal mě bavit dětský orchestr, se kterým jsme koncertovali a v němž jsem časem postoupila na první housle. V té době jsem moc necvičila, ale zvládala jsem to. Když mi bylo čtrnáct, chtěla jsem původně na konzervatoř. Neměla jsem tenkrát v plánu stát se houslistkou a koncertovat, ale chtěla jsem hru na housle vyučovat. Nakonec jsem se místo konzervatoře rozhodla pro střední pedagogickou školu, kde se díky hře na další nástroje prohloubil můj zájem o hudbu.

#### *A pak přišla Ježkova konzervatoř?*

Ano. Po maturitě jsem tam začala studovat obor housle – klasickou techniku. Už jsem nechtěla být jen učitelkou hudby, ale chtěla jsem hrát pro lidi. Klasická hra mě ale postupem času přestala uspokojovat, protože má velmi přísná pravidla, všichni musí hrát stejně, jako podle šablony.

#### *Takže jste hledala něco jiného?*

Během druhého ročníku Ježkovy konzervatoře jsem se v hudební škole na Praze 6 začala učit hrát na saxofon u Zdeňka Kašpara, ten mi ukázal cestu k jazzu. Postupně jsem se seznamovala

#### *A pak jste se vydala za jazzem za oceán?*

Smyčcové oddělení na Ježkově konzervatoři nefungovalo podle mých představ a jazzové housle tam stejně nikdo neučil, tak jsem se v pátém ročníku rozhodla školu přerušit a jít do Bostonu na Berklee College of Music. Věděla jsem, že je to nejprestižnější jazzová škola, kde mají zájem o studenty, kteří chtějí získané znalosti využít v praxi, ale studují tam i lidé, kteří nechtějí být profesionálními muzikanty. Absolvovala jsem tam 2 semestry, přičemž během toho prvního jsem studovala celkem čtyři najednou. Jsem z této školy nadšena, všechno tam funguje, pracuje se s daleko větší intenzitou než u nás. Systém výuky je velmi dobře promyšlený a díky tomu se mi jazzová teorie s praxí dokonale propojila. Musíte ale tvrdě pracovat, protože je to velmi těžká škola. Stipendium vám dají až na konci semestru, až když se osvědčíte. Poctivě jsem se připravovala z hodiny na hodinu. Díky pozitivnímu přístupu ke studentům mě tato škola velmi motivovala. Naučila jsem se věřit si. Aniž bych se musela nějak nutit, vstávala jsem denně v 6 hodin ráno, a než jsem šla do školy, cvičila jsem, a to průměrně tak 6 hodin denně. Aby byl vidět nějaký výsledek. Intenzita byla taková, že 3 týdny mezi oběma semestry, kdy jsem byla na dovolené v Čechách, jsem cvičení naopak úplně vypustila. Z cvičení při studiu na Berklee žiju dodnes. Stále, i teď po dvou letech, zjišťuji zkušenosti, které jsem získala tam.

#### *Nelákala vás kariéra v Americe?*

Dostala jsem nabídku stipendia na další semestr i nabídky na hraní v Americe, ale za ten rok na Berklee jsem stihla udělat hodně práce, zároveň mě ale překvapila velmi silná vazba na domov, chtěla jsem se už vrátit, protože chci žít v Čechách. V Americe bych byla stále cizincem. První rok po návratu do Čech byl těžký, protože mě nikdo neznal. Dokončila jsem poslední ročník na Ježkově konzervatoři, měla jsem absolventský koncert s kapelou v divadle U Hasičů. Tam si mě všiml dramaturg Spurný, který mě vzal do Reduty, čímž mi otevřel dveře na klubové scény. Díky Redutě následoval řetězec dalších koncertů a jazzových festivalů.

#### *Máte svou vlastní kapelu?*

Ano. Hrajeme ve složení housle, klavír, kontrabas a bicí. Aranžuji maďarské motivy a virtuóznější skladby z klasiky. Základ musí být melodický. Zvolím motiv, na něj probíhá improvizace a na konci se ten motiv vrátí. Improvizuji z hlavy.